

Zač. bohoslužby: 1Pt 2,1-3 – neděle Quasimodogeniti = Jako novorozené (děti)

Ž 145,1-6 Sk 5,29-32 J 20,19 – 29 Dvojí zjevení v Jeruzalémě

Evangelijní oddíl Dvojí zjevení Vzkříšeného v Jeruzalémě a „nevěřící Tomáš“ je velice známý, připomínáme si ho každým rokem o Velikonocích, resp. týden po velikonoční neděli. To 1. zjevení – setkání vzkříšeného Krista s 10 učedníky se stalo tu neděli, kdy byl Ježíš vzkříšen, tedy pro nás před týdnem. „Téhož dne večer, prvního dne po sobotě...“ /Večer se učedníci shromáždili, protože to byl pro ně pracovní den – první pracovní den po svátečním sabatu./ Smutek a bolest z ukřižování jejich Mistra byly ještě příliš čerstvé a k tomu se připojil strach; proto ty zavřené, zabeďněné dveře. Přicházející, živý **Ježíš Kristus** překonává všechny naše bariéry obav, smutku, strachu a pesimismu. Vstupuje tam, kde jsme společně shromážděni – **přichází do našeho společenství**. Nic nám nevyčítá, nenapomíná nás, nemoralizuje. **Přináší pokoj**. On sám je pokoj. I ve světě strachu a zla, násilí a válek. Kristus je náš pokoj, naše bezpečí a jistota. Vzkříšený ukazuje svým žákům probodené ruce a bok – ukazuje své rány, aby uvěřili a pochopili, že Vzkříšený je totožný s tím mučeným, bičovaným, poplivaným a ukřižovaným Ježíšem. Podle svědectví Janova evangelia **vzkříšení je pohled na kříž očima víry**. /Tomáš Halík: Oslovit Zachea, str. 257/ Je to pohled z Boží perspektivy – tak to muselo být, musel být obětován velikonoční beránek, aby sňal hříchy mnohých lidí. Kristův kříž není konec, nýbrž začátek života – věčného života; je to Boží vítězství nad smrtí, zmarem a nicotou.

Pán Ježíš naplňuje své učedníky pokojem a Duchem svatým, a posílá je, aby všude vyprávěli o tomto Božím vítězství a také, aby lidem zvěstovali Boží odpuštění. Jako prvním o tom vyprávěli Tomášovi, který s nimi tu první neděli nebyl. Společenství, obecnství s druhými věřícími posiluje naši víru. Když zůstáváme sami (mimo společenství církve), vloudí se do našeho nitra pochybnosti, nedostatek víry, vlažnost. Podobně jako u apoštola Tomáše. Ale důležité bylo, že další neděli – za týden přišel opět mezi ostatní učedníky. A zde, ve společenství se i on setkává s živým, vzkříšeným Ježíšem. Nevíme, zda si Tomáš opravdu sáhl na Ježíšovy rány; to není to hlavní. Podstatné je, že uvěřil v Ježíšovo vzkříšení! Předtím pochybující Tomáš nadšeně vyznává: „Můj Pán a můj Bůh!“

Také my věřme a vyznávejme: Vzkříšený Ježíši Kriste, ty jsi můj Pán a můj Bůh! Vždyť jsme i my zahrnuti do Ježíšova blahoslavenství – blaze vám (= jste chváleni Bohem). My nemůžeme vidět Vzkříšeného fyzicky očima, nesáhneme si na něho tělesně, ale duchovně vírou smíme vnímat a cítit jeho přítomnost, jeho blízkost. „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ Amen.

/Jindřiška Buttová, Krč 24. 4. 2022/